

VOOR ONZE KLEINEN

17

HET KLOMPJE
DAT OP 'T WATER DREEF
W. G. van de HULST

G. F. CALLENBACH N. V. NIJKERK

VOOR ONZE KLEINEN

17

HET KLOMPJE, DAT
OP 'T WATER DREEF

door

W. G. van de HULST

Met tekeningen van
W. G. van de HULST Jr

Ⓢ

Derde druk

31e-51e duizend

G. F. CALLENBACH N.V. — NIJKERK

Ⓢ

1. KLEIN EN WIT.

De mo-le-naar was oud.

Hij stond bij het wa-ter.

En de ro-de zon ging sla-pen, ver weg, tus-sen de, gou-den wol-ken.

Maar kijk! Dáár! Op het wa-ter!

Kijk! Wat komt daar aan-drij-ven op het wa-ter?

Klein en wit?

De ou-de mo-le-naar tuurt. Hij krab-belt zijn haar on-der zijn pet. Dat doet hij al-tijd. . . . Wat is dat daar toch op het wa-ter? Wat kan dat zijn? Klein en wit? 't Komt al maar dich-ter-bij.

Ah! Nou ziet hij het; ja, nou ziet hij het. . . . Het is een klomp-je; — een klein, wit klomp-je.

Maar dan schrikt de ou-de mo-le-naar.

Een klomp-je op het wa-ter?

Dat klei-ne klomp-je moet van een klein voet-je zijn; — ja, en dat klei-ne voet-je moet van een klein kind-je zijn.

Maar waar is dat kind-je?

Hij ziet het ner-gens.

Hij kijkt langs het wa-ter; hij kijkt langs de weg; hij kijkt o-ver de wij-de lan-den. . . . Ner-gens!

't Is heel stil; — o-ver-al. En de a-vond komt. De gou-den wol-ken heb-ben de ro-de zon al he-le-

maal toe-ge-dekt. 't Wordt don-ker.... En 't klei-ne klomp-je op het wa-ter vaart ver-der, als een wit sloop-je op de don-ke-re zee.... Het komt voor-bij-va-ren. Maar — dat wil de ou-de mo-le-naar niet.

Hij heeft al een lan-ge stok ge-haald. Daar zal hij het aan-prik-ken.

Prik!.... Misl.... Plats! Prik!
Ik heb je!

Ah, daar zwaait het klei-ne, wit-te klomp-je al door de lucht. 't Valt neer op het gras.

De mo-le-naar pakt het, — en kijkt, — en krab-belt zich on-der zijn pet.... „Och, och, wat

een klein ding is dat! Dat moet wel van een klein voet-je, dat moet wel van een klein kind-je zijn."

Maar — waar zou het kind van het klomp-je zèlf nu zijn? Zou het een jon-ge-tje zijn? Zou het een meis-je zijn?

Het klomp-je, — het gaapt met zijn strak-ke mond; maar — het ver-telt niets.

O, dat kind-je! . . . De mo-le-naar kijkt zo bang langs het wa-ter. . . . Dat wa-ter is zo don-ker; dat wa-ter is zo diep!

2. DAT IS ERG.

Toen liep de mo-le-naar weg; — op een draf-je, de dijk langs. Hij nam het klomp-je mee. En telkens weer keek hij bang naar het don-ke-re wa-ter. De mo-le-naars-vrouw zag hem gaan; maar dat hij een klomp-je ge-von-den had in het wa-ter, wist ze niet. . . . Ze was oud; ze was ziek; ze zat al-tijd voor het raam o-ver de wij-de lan-den te kij-ken. . . . „Och, och!” zei ze, „waar loopt de ou-de baas nou naar toe; — op een draf; — in de a-vond? Och, nog toel ik be-grijp het niet.”

De ou-de mo-le-naar liep.

Daar-ginds staat een huis-je aan de dijk.

Dáár wo-nen kin-der-tjes; — klei-ne en gro-te.
Het is heel stil bij het huis-je. De lui-ken zijn dicht.
Hij bonst op de deur.

Dan komt de moe-der. Zij kijkt ver-schrikt om een
hoek-je. En de mo-le-naar vraagt: „Waar zijn je
kin-der-tjes?”

„Mijn kin-der-tjes? Die sla-pen.”

„Al-le-maal?”

„Ja, al-le-maall. . . . Ik heb ze zelf toe-ge-dekt; —
al-le-maal. Maar waar-om vráág je dat?”

„Ik heb een klomp-je ge-von-den. Kijk maar!
Het dreef op het wa-ter.”

„Och,” zegt de moe-der, „op het wa-ter? Dat
is erg. En heb je geen kind-je ge-zien?”

„Neen,” zei de mo-le-naar. . . . „Ner-gens!”

En hij liep op een draf-je door.

De moe-der ging naar bin-nen.

Ze ging toch da-de-lijk al de klomp-jes tel-len, die
ach-ter de deur ston-den. Vier; — ze-ven; — tien;
— twaalf! Ze wa-ren er al-le-maal. Ge-luk-kig.

Toen ging de moe-der ook nog haar kin-der-tjes
tel-len. Ja, ja, ze wa-ren er, al-le zes. Ge-luk-kig!
Maar die kin-der-tjes wis-ten niet, dat moe-der hen
tel-de. Die slie-pen en droom-den.

De mo-le-naar kwam bij een def-tig huis.

Daar woon-de een rij-ke da-me en een dik-ke keu-ken-meid. Maar die da-me droeg geen klom-pen. En de dik-ke keu-ken-meid droeg al-leen gro-te klom-pen als ze de stoep schrob-de van het def-ti-ge huis.

Neen, uit dàt huis was het klei-ne klomp-je niet ge-ko-men.

Hij krab-bel-de in zijn haar en liep voor-bij.

Toen kwam hij bij een schoen-ma-ker.

Klòp-klòp! . . . Klòp-klòp! ging de ha-mer. En de lamp bo-ven de schoen-ma-kers-ta-fel, vlak voor het raam, brand-de al.

De schoen-ma-ker had één doch-ter-tje. . . . Och, neen! Kin-der-tjes van schoen-ma-kers drá-gen geen klom-pen.

En de ou-de mo-le-naar ging voor-bij.

Toen kwam hij bij een boer.

Maar de boer had drie zoons. Dat wa-ren gro-te, ster-ke jon-gens. . . . Och, neen! Op die boer-de-rij wa-ren óók geen klei-ne klomp-jes.

In het gras langs de weg zat een be-de-laar. Hij was moe.

„Goe-den-a-vondl" zei de be-de-laar.

„Goe-den-a-vondl" zei de mo-le-naar. . . . „Heb je ook een kind-je ge-zien? Een jon-ge-tje? Een meis-je?"

„O, ja, wel hon-derd!" zei de be-de-laar. „Ginds in het dorp. Maar de moe-ders rie-pen: „„Naar bed! naar bed!" En één meis-je bracht mij een bo-ter-ham. Kijk maar! Met spek. Lek-ker, hè?. . . . En op de stoep van de kerk zat een klein jon-ge-tje. Hij huil-de."

„Waar-òm?"

„Dat weet ik niet."

„Had hij twee klomp-jes aan?"

„Dat weet ik niet. . . . Ik ben moe. Ik mag bij de boer in de hooi-berg sla-pen. Wel-te-rus-ten!"

„Wel-te-rus-ten!" zei de mo-le-naar. En hij dacht aan de be-de-laar niet meer. Hij keek naar zijn klein klomp-je. Hij keek naar het dorp in de ver-te. Hij keek naar het don-ke-re wa-ter. En hij krab-bel-de zich on-der zijn pet.

Dat ar-me kind. Hij kon het niet vin-den; — nergens. Zou het een jon-ge-tje zijn? Zou het een meis-je zijn?

Hij sjok-te ver-der. Er lag een dik-ke rim-pel bo-ven zijn neus. En in zijn o-gen was ver-driet.

Het stil-le wa-ter dreef maar lang-zaam voort. Dat wa-ter was zo don-ker; dat wa-ter was zo diep.

3. ZUL-KE KLEI-NE, DOM-ME WAAG-HAL-ZEN.

A h! Daar kwam de veld-wach-ter aan. Veld-wach-ters, die we-ten veel. . . . Och, hij fiet-ste een zij-weg in.

„Hó! Hól Veld-wach-ter!” riep de ou-de mo-le-naar.

Hij stak het klei-ne klomp-je in de hoog-te. „Wacht e-ven, veld-wach-ter!”

De veld-wach-ter sprong van zijn fiets. Hij wacht-te. En de mo-le-naar zei: „Kijk 'es! Dat heb ik op-ge-vist uit het wa-ter. Maar van wie dat klomp-je is, weet ik niet.”

„Zo, zol” brom-de de veld-wach-ter. „Zo, zol. . . .
Dat is erg! Uit het die-pe wa-ter! Als het kind
van het klomp-je nou eens. . . .”

„Juist, juist!” knik-te de mo-le-naar. „Als het kind
van het klomp-je nou óók eens in het die-pe wa-ter
ge-val-len is. . . . Als het klomp-je nou eens al-leen
is ver-der ge-dre-ven. . . .”

„Zo, zol” brom-de de veld-wach-ter weer. „Zo, zol
Zul-ke klei-ne, dom-me waag-hal-zen! Wat doen ze
ook bij het wa-ter! 't Is erg. . . . Ga jij nou maar
naar huis, mo-le-naar. Ik zal wel zoe-ken. Ik zal wel
vra-gen, — o-ver-al.”

De veld-wach-ter sprong weer op zijn fiets.

De mo-le-naar sjok-te weer te-rug naar zijn mo-len.
Hij nam het klomp-je mee.

En tel-kens wéér keek hij naar het stil-le, het don-ke-re wa-ter; maar het wa-ter ver-tel-de niets. . . .
Het dreef maar lang-zaam ver-der.

★

Die nacht scheen de maan.

De don-ke-re mo-len stond stil te dro-men. Zijn
wie-ken draai-den niet. Ze wa-ren net een groot,
don-ker kruis in het zil-ve-ren licht van de maan.

En de ou-de baas van de mo-len — in zijn bed-steê
— droom-de ook: Er speel-den al-le-maal kin-der-
tjes aan het wa-ter; — zo-maar vlak aan-de rand
van het wa-ter. . . . Hij keek uit een luik-je, hoog

in de mo-len. Hij bal-de zijn vuist en hij riep: „O, jul-lie klei-ne, dom-me waag-hal-zen! Wat doe je daar aan het wa-ter? Aan het die-pe, het ge-vaar-lij-ke wa-ter? . . . Wègl wègl Da-de-lijk wègl! . . . Pas opl! Ik kom!”

Maar die vro-lij-ke kin-der-tjes lach-ten hem uit; èn. . . o, ver-schrik-ke-lijk! Toen rol-den ze het wa-ter in, — al-le-maal.

Het wa-ter plons-de en golf-de; — het werd ook weer stil. Toen dre-ven er al-leen nog maar klomp-jes op het wa-ter; — klei-ne, wit-te klomp-jes. Ze dre-ven lang-zaam ver-der. . . De ou-de mo-le-naar, — hij schreeuw-de van de schrik.

Zijn ou-de vrouw-tje — naast hem in de bed-steê — droom-de niet. Zij kòn niet sla-pen. Ze lag maar stil haar klei-ne ka-mer-tje in te kij-ken, waar het zil-ve-ren maan-licht door het ven-ster scheen.

Ze gaf de mo-le-naar een duw. . . „Hé, ou-we baas! Waar-om schreeuw je zo? Droom je?”

De mo-le-naar schrok e-ven wak-ker. Hij brom-de wat. Hij rol-de zich om op zijn an-de-re zij. Toen sliep hij weer.

Maar het ou-de vrouw-tje, — neen, ze kòn niet sla-pen. Ze lag maar weer te kij-ken en op de schoor-steen stond het klei-ne, wit-te klomp-je. . . .

Dat was al he-le-maal droog. Het blonk als zil-ver in de ma-ne-schijn.

Dat ar-me klomp-je. Het gaap-te met zijn strak-ke mond; maar het ver-tel-de niets.
Van welk voet-je toch zou het zijn?
Van welk kind-je toch zou het zijn?
Och, arm, arm kindl. . . . Het wa-ter is zo don-ker.
Het wa-ter is zo diep.

4. DE HOU-TEN WIEG.

Die nacht scheen de maan;
— ook in een. . . . paar-de-
stal.

Daar stond een mooi, zwart
paard te sla-pen. Het had een
glin-ster-streep van zil-ver op
zijn glim-men-de rug. Dat
deed de maan.

't Was het prach-ti-ge rij-
paard van de bur-ge-niees-
ter. 't Heet-te Ku-no.

En in die nacht glip-te een
klein muis-je door de ruif; —

de gro-te e-tens-bak waar-in het paard al-tijd zijn ha-ver kreeg.

't Knab-bel-dé, 't knab-bel-de; — 't at zijn klei-ne mui-ze-buik-je van lek-ke-re ha-ver-kor-rels rond.

O, maar toen werd Ku-no wak-ker.

Hij schon-kel-de met zijn zwa-re, zwart-te be-nen te-gen de plan-ken van zijn stal. . . . 't Klei-ne muis-je schrok; — heel erg. 't Glip-te vlie-gens-vlug weg naar een don-ke-re hoek van de ruif.

Ku-no had ook trek in een lek-ker hap-je ha-ver. Hij wreef met zijn gro-te mond door de kor-rel-tjes; hij nam een gro-te hap.

Bah! . . . Wat wàs dat? Hij hap-te in iets *hards*. He-le-maal niet lek-ker! . . . 't Was een klein, hou-ten ding. 't Was wit, en rond, en hard. . . . Bah!

Hij schoof het wild weg. 't Rol-de naar de don-ke-re hoek van de ruif, waar 't klei-ne muis-je zat.

En toen Ku-no lek-ker ge-ge-ten had, — en toen hij weer sla-pen ging, — en toen het weer heel stil werd in de stal. . . . *tóén*, — ja, *tóén* durf-de het muis-je weer.

E-ten deed het niet meer. Zijn buik-je was zo vol, zo rond. . . . Het ging ook een mooi plek-je zoe-ken om te sla-pen.

Toen kroop het stil in het hou-ten ding, dat naar de hoek van de ruif was ge-roid. O, ja, *dàt* was een mooi plek-je. Dat ding was wit, en rond, en hard.

En 't had ook een dak Het muis-je wip-te o-ver de rand naar bin-nen. Het kroop er diep in Zo mooi 't Was net een prach-tig wit-te, hou-ten wieg met een dak Wel-te-rus-ten!

Dat het wit-te, hou-ten ding een klein, wit klomp-je was, — dàt wist het muis-je niet.

Dat het van een voet-je was, — dat het van een kind-je was, — dàt wist het muis-je ook niet.

En dat dit klomp-je het zus-je was van het an-de-re klomp-je, dat in de mo-len op de schoor-steen stond, — dàt wist het muis-je he-le-máál niet.

Ja, wie, — wie zou dàt ook we-ten?

5. TWEE ECH-TE ZUS-JES.

En toen het mor-gen was ge-wor-den

Toen het he-le dorp weer wak-ker was, — toen alle kin-de-ren weer gin-gen spe-len en al-le va-ders en moe-ders weer gin-gen wer-ken, tóén toen liep de veld-wach-ter al-weer te zoe-ken en al-weer te vra-gen; — o-ver-al.

Maar van het klomp-je, dat op 't wa-ter dreef, wist nie-mand.

„Zo, zo!” brom-de de veld-wach-ter, „zo, zo! Dat is raar. Ik be-grijp er niets van. Is dat klomp-je dan mis-schien een klomp-je van Sin-ter-klaas?”

Maar al-le moe-ders tel-den hun kin-der-tjes; — de

school-juf-frouw tel-de de klein-tjes ook. Ge-luk-kig! Ze wa-ren er *al-le-maal*.

Dat was raar.

En toen het mid-dag was ge-wor-den. . . .

Toen de ou-de mo-le-naar de mo-len-wie-ken weer vro-lijk liet zwaai-en door de lucht, — toen zijn ou-de vrouw-tje weer voor het raam zat en o-ver de wij-de lan-den keek, — toen het klomp-je heel een-zaam op de schoor-steen stond, — tóén. . . . toen kwam de veld-wach-ter bin-nen.

„Zo, zol” zei de veld-wach-ter. „Zo, zol. . . . En kijk nóú 'es!”

Hij zet-te zo-maar een klein, wit klomp-je — een an-der klomp-je op de ta-fel. En de twee klomp-jes wa-ren e-ven groot.

. . . . „Kijk nóú 'es!”

Het ou-de vrouwt-je keek met gro-te o-gen.

„Nòg een klomp-je? . . . Een *an-der* klomp-je?”

En de ou-de mo-le-naar keek ook. Hij krab-bel-de zich duch-tig on-der zijn pet.

„Nòg een klomp-je? . . . Een *an-der* klomp-je, met een lang, dun touw-tje er aan?”

Maar het klomp-je gaap-te met zijn strak-ke mond, en 't ver-tel-de niets. En 't was net zo groot en net zo rond en net zo wit als het zus-je op de schoor-steen.

Ze ke-ken al-le drie naar het klomp-je.

Ze schud-den hun hoof-den, — al-le drie.
„'t Is raar!" zei de veld-wach-ter. „Zo, zol"

Het ou-de vrouw-tje vroeg: „Veld-wach-ter, dreef dit klomp-je óók op het wa-ter? . . . Och, nog toél Twee klomp-jes van twee voet-jes. Arm kind!"
„Neen, neen, — o, neen!" zei de veld-wach-ter.
„Niet op het wa-ter, hoor! 't Is he-le-maal droog. Voel maar! . . . 't Lag in de paar-de-stal van de bur-ge-meester; in de ruif, bij de ha-ver. De bur-ge-meester heeft het ge-von-den, toen hij op Ku-no rij-den ging. Hij gaf het aan mij."
„Maar hoe kàn dat nou?" brom-de de ou-de mo-le-naar. Hij krab-bel-de zich al-weer on-der zijn pet....
„Hoe kan nou het é-ne klomp-je op het wa-ter drij-ven, als het a-vond wordt? En hoe kan nou het an-

de-re klomp-je lig-gen in de ruif bij de def-ti-ge bur-ge-mees-ter? . . . Ze ho-ren bij el-kaar: twee zus-jes."

Hij zet-te het klomp-je, náást het an-de-re, ook op de schoor-steen; — en het lan-ge, dun-ne touw-tje hing naar be-ne-den.

„Hoe kan dat nou? En niemand weet van wie de klomp-jes zijn. . . . Kijk nou 'es! Er heeft in on-ze mol-len nog nooit een klein klomp-je op de schoor-steen ge-staan. En nou in-eens. . . . tweel!"

De ou-de mo-le-naar krab-bel-de in zijn haar met beide han-den te-ge-lijk.

„'t Is raar!" zei de veld-wach-ter.

„Och, nog toel!" zei het ou-de vrouw-tje. . . . „Och,

nog toel En 't zijn zul-ke aar-di-ge klomp-jes. 't Moe-ten wel de klomp-jes van een aar-dig kind-je zijn."

De klomp-jes zèlf?

Ze ston-den heel net-jes naast el-kaar; — twee ech-te zus-jes, e-ven groot en e-ven rond en e-ven wit. Ze gaap-ten met hun strak-ke mond al-le-bei; maar — ver-tel-len? O, neen! Ver-tel-len de-den ze niets.

6. HET JON-GE-TJE WIM.

In de school, bij de juf-frouw, zat een klei-ne jon-gen. Hij heet-te Wim.

De juf-frouw zei: „Wim, je kijkt niet in je boek. Je zit te dro-men, Wim. . . . Dat wordt school-blij-ven, hoor! Pas op!”

Wim kreeg een ro-de kleur.

Zijn vin-ger zocht gauw het woord-je, dat ge-le-zen werd.

Wim had die mor-gen ook al een ro-de kleur ge-kre-gen. De juf-frouw had al haar kin-de-ren ge-teld. En de juf-frouw had ge-zegd: „Ge-luk-kig! Jul-lie zijn er, al-le-maal. . . . Ja, want er is een klein klomp-je ge-von-den in het wa-ter, bij de mo-len. . . . Als dat klomp-je van een meis-je is, of van een jon-gen, die speel-de aan het wa-ter, en er in-viel. . . .! O, dat zou vre-se-lijk zijn. Maar

nie-mand is zijn kind-je kwijt. En nie-mand weet van wie dat klomp-je is."

Nie-mand?

Wim had een gloei-end ro-de kleur ge-kre-gen. Hij was gauw on-der de bank ge-do-ken. . . . Zou de juf-frouw zijn ro-de kleur tòch ge-zien heb-ben?

O, die na-re klomp!

Hij moest tel-kens weer aan die na-re klomp den-ken. En dan ver-gat hij he-le-maal het woord-je, dat ge-le-zen werd. En dan brom-de de juf-frouw zo. . . .

En 't was toch al-le-maal de schuld van die na-re klomp.

Ja, máár. . . .

Ja, maar 't was toch ook zijn schuld. Had hij het maar niet ge-daant!

O, als de juf-frouw het wist. . . .

Als zijn va-der het wist. . . .

Als zijn moe-der het wist. . . .

Als klei-ne Bep-pie het wist. . . .

Als de bo-ze veld-wach-ter, die zo brom-men kon, het-wist. . . .

De veld-wach-ter keek en zocht o-ver-al.

Wim had hem wel ge-zien van-mor-gen. Wim had wel ge-hoord, dat de veld-wach-ter brom-de: „'t Is raarl. . . .” Wim had al-wéér een kleur ge-kre-gen. Hij was hard weg-ge-lo-pen.

Ja, — en nu?

Wat zou er nu ge-beu-ren?

O, als moe-der nu weer thuis-kwam van de reis?
En klei-ne Bep-pie? . . . O, en als moe-der dan
zoe-ken ging; — als moe-der dan vra-gen ging; —
als moe-der dan hoor-de van het klomp-je op het
wa-ter bij de mo-len. . . . ? O, wat dòn? Wat dòn?
En Wim ver-gat al-wéér het woord-je, dat ge-le-zen
werd. Zijn vin-ger was he-le-maal ver-dwaald. Zijn
vin-ger wees een heel àn-der woord aan. . . .

De juf-frouw zag het.

Ze werd nog èr-ger boos.

Ze zei: „Wim, je bent een dro-mer. School-blij-ven
om vier uur.”

Ja, en toen het vier uur wàs. . . .

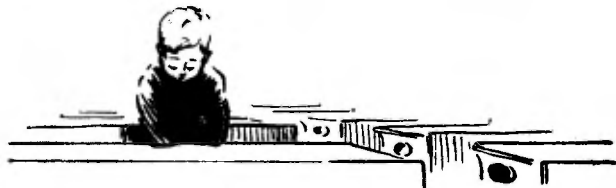
Toen gin-ge-n al de vro-lij-ke kin-de-ren naar huis:
Hij mocht niet. Hij zat al-leen in de klas. En die klas
was zo stil, zo a-ke-lig stil.

Die na-re klomp ook! Die was de schuld.

Ja, máár. . . .

Ja, maar 't was toch ook *zijn* schuld. Had hij het
maar *niet* ge-daan!

Er ston-den twee dik-ke tra-nen in zijn o-gen.

7. HIJ MOEST HET VER-TEL-LEN.

Er zat één jon-ge-tje op zijn knie-en voor zijn bed; — zijn han-den sa-men, zijn o-gen dicht. Maar — er rol-den twee dik-ke tra-nen langs zijn wan-gen. Hij was zo *al-leen*. En in zijn klei-ne hart was een gro-te bang-heid.

Va-der was be-ne-den. Va-der zat op de bank voor het huis een pijp-je te ro-ken en met de buur-man te pra-ten.

Moe-der en Bep-pie wa-ren op reis.

Va-der had ge-zegd: „Lek-ker, Wim, mor-gen komt moe-der weer thuis. En on-ze Bep-pie. . . . Ik ben blij. En jij bent ook blij.” Hij had ook ge-zegd: „Gro-te jon-gens gaan *al-leen* naar bed.”

En nu moest het jon-ge-tje op zijn knie-en voor zijn bed ook *bid-den*; — *al-leen*. Dat jon-ge-tje met de gro-te bang-heid in zijn hart.

Moe-der was met Bep-pie naar groot-moe ge-gaan. Met de au-to-bus. . . . *Hij* mocht niet mee. *Hij* was al zo'n gro-te jon-gen. *Hij* moest naar school.

En mor-gen kwam moe-der weer thuis.

O, maar de *klomp-jes!*

Ja, en 't was zijn ei-gen schuld. Had hij het maar niet ge-daan.

De klomp-jes wa-ren weg. De klomp-jes van Bep-

pie; — al-le-bei. En dat was *zijn* schuld. En waar wa-ren ze nou?

Ja, hij had wel ge-hoord, wat de jon-gens bab-bel-den op straat, en wat de moe-ders el-kaar ver-tel-den op de stoep: Er was een klomp-je ko-men drij-ven op het wa-ter; — heel een-zaam, heel ver. En de mo-le-naar had het op-ge-vist. De mo-le-naar had het ge-hou-den ook.

Dat was het é-ne klomp-je.

En het an-de-re klomp-je?

Dat an-de-re klomp-je lag *mis-schien* in de stal of bij de stal van de bur-ge-mees-ter. Dat wist het jon-ge-tje niet goed.

Maar nu, — moest hij *bid*-den.

Hij boog zijn hoofd tot op zijn han-den. . . . Hij bad zijn a-vond-ge-bed van al-tijd. Toen fluis-ter-de hij ook: „O, lie-ve Heer! Ik. . . . ik ben de schuld van de klomp-jes. Ik. . . . ik. . . . ik zal al-les ver-tel-len.”

Hij hoor-de, door het o-pen raam heen, va-der en de buur-man, be-ne-den op de bank vóór het huis, pra-ten en la-chen.

Ging de buur-man maar weg!

Was va-der maar al-leen!

Dàn zou het jon-ge-tje wel door het raam roe-pen:

„Va-der! va-der! Hoor eens!”

Dan zou va-der ko-men. Dan zou va-der vra-gen:

„Wat scheelt er aan, Wim?”

O, maar dan, — dan moest het jon-ge-tje al-les ver-tel-len. Dat was zo erg. Dat maak-te hem zo bang.... Al-le-bei de mooi-e klomp-jes weg. Zijn schuld! Va-der zou zo kwaad wor-den. En moe-der mor-gen ook. En Bep-pie.

Zou hij 't maar niet, hé-le-maal niet ver-tel-len? Dan zou nie-mand we-ten, wat hij ge-daan had. Nie-mand had het ge-zien.

Nie-mand? . . . God in de he-mel had het wèl ge-zien. Die ziet àl-les. Die weet àl-les.

Ja, het jon-ge-tje moest het ver-tel-len. Het moest!... Hij had het in zijn ge-bed-je be-loofd.

Ging die buur-man nou maar weg!

Maar die buur-man lach-te zo en bab-bel-de zo. En va-der lach-te ook.

Het jon-ge-tje ging stil uit het raam kij-ken. Het was al don-ker bui-ten. Het jon-ge-tje kroop in zijn bed. Hij zou wak-ker blij-ven. Hij zou wach-ten. En als de buur-man dan weg-ging...

Hij deed zijn o-gen dicht. E-ven maar. Want hij zou wach-ten. . . .

Och, en toen is dat jon-ge-tje tòch in slaap ge-val-len.

8. O, DIE BUR-GE-MEES-TERI DIE BROM-MERDI

En de vol-gen-de mor-gen?

Toen Wim be-ne-den kwam, was va-der al weg naar het land om te wer-ken.

Op de ta-fel stond een lek-ke-re bo-ter-ham voor Wim; en een kroes melk.

Och, toen kon Wim nòg niets ver-tel-len.

Kijk, en nu loopt Wim bui-ten. Maar waar gaat hij heen? 't Is nog zo vroeg in de mor-gen. En hij loopt zo voor-zich-tig. Waar-òm?

Kijk, hij gaat naar de tuin van de bur-ge-mees-ter.

Heel voor-zich-tig. En zijn o-gen kij-ken bang. . . .

Ach-ter in die tuin is de paar-de-stal.

Maar — hij weet het wel: Hij mag in die tuin niet ko-men. En in die paar-de-stal he-le-máál niet. Als de bur-ge-mees-ter het ziet. . . . I

Wim doet het tòch; — heel bang, heel voor-zich-tig. Zijn hart klopt; maar hij gaat tòch. Op zijn te-

nen; en met lan-ge, voor-zich-ti-ge stap-pen.

Hij komt al dicht-bij de stal.

Hij zoekt

Hij zoekt in het gras; hij zoekt on-der de strui-ken....

Och, dat an-de-re klomp-je is ner-gens. Neen!

Zou hij in de stal gaan zoe-ken? Zou hij dur-ven? De deur staat op een kier.

Ja, hij doet het.

Hij duwt de deur voor-zich-tig een eind-je o-pen;
— nõg een eind-je

O, ver-schrik-ke-lijk!

Dáárl Daar, náást het paard! Daar staat...?

Wim zijn hart bõnst van de schrik, en zijn knie-en knik-ken. Daar staat de bur-ge-meester zèlf.

Hij heeft zijn rij-broek aan en zijn kar-wats in de hand. Hij wil op Ku-no rij-den gaan in de vroe-ge mor-gen.

De bur-ge-meester hoort de deur kra-ken. Hij kijkt om. Hij ziet het jon-ge-tje

„Wát? Wat kom jij hier doen?”

Och, dat ar-me jon-ge-tje! Het hak-kelt: „Ik ik ik” En dan nog eens: „Ik ik ik”

„Wát ik ik? Praat op! Wat kom jij hier doen in de stal?”

„Ik ik ik zoek het klomp-je; het klomp-je van Bep-pie”

„Het klomp-je? . . . Ah! klei-ne schelm. Dan ben jij al meer in de stal ge-weest.”

„Ja, nee . . . ik”

„Wàt . . . ja, nee? Dat mag he-le-máál niet. Dat is

heel ge-vaar-lijk. Praat op, klei-ne schelm. Wàt is er ge-beurd? Ver-tel het! Da-de-lijk!”

Toen moest het jon-ge-tje in de vroe-ge mor-gen tòch ver-tel-len. En niet aan zijn va-der; en niet aan

zijn moe-der; maar — aan de stren-ge bur-ge-meester, die zo don-ker keek.

Dat ar-me jon-ge-tje! Zijn be-nen ril-den; zijn handen beef-den. Maar het móést.

En hij zei: „Ik. . . . ik. . . . ik ging met de klompjes va-ren in het wa-ter. Ik. . . . ik prik-te een touwtje door elk gaat-je. Toen wa-ren het twee klompjes aan twee touwtjes. Twee sche-pen. . . . Ze dreven weg op het wa-ter. Ik. . . . ik hield ze vast aan het touw.”

„Mocht dat van je moe-der?”

„Nee, nee, ik. . . . ik deed het stil-le-tjes.”

„En toen?”

„Toen. . . . toen wou ik er twee klei-ne stok-jes in ste-ken; dat wa-ren de schip-pers. . . . En toen, toen ging op-eens het e-ne touwtje los. . . . En toen dreef het e-ne klomp-je weg. En 't was van Bepie. . . .”

„Ja! En ver-der? Ver-tel ver-der!”

„Toen, toen schròk ik zo. En toen ging ik gauw een stok zoe-ken in uw tuin, om het klomp-je bij te halen; maar toen. . . .”

Wim kòn niet ver-der ver-tel-len. Hij snik-te.

Maar de bur-ge-meester brom-de: „Niet huf-len. Ver-tel-len moet je. Voor-uit!”

„En-ne. . . . en-ne. . . . en toen. . . . toen kwam u in de tuin. En ik schròk zo van u. En ik kroop gauw

in de stal. Maar u kwam ook in de stal."

„Ah, zo! Klei-ne kwa-jon-gen! Ik heb je niet ge-zien. Waar zat je dan in de stal?"

„Ik . . . ik . . . ik heb me ver-stopt."

„Wáár heb jij je ver-stopt?"

„In de ruif bij de ha-ver. En u zag me niet."

De bur-ge-meess-ter moest la-chen; maar hij wil-de niet la-chen. Hij beet zich op zijn lip.

„En het an-de-re klomp-je, — met het touw? Waar was dät ge-ble-ven?"

Wim slik-te zijn tra-nen weg. Toen bib-ber-de hij:

„Dat klomp-je, dat had ik in mijn zak ge-stopt; maar toen was het weg; en nou heb ik het niet meer; . . . en nou weet ik niet waar het is."

„Ah, zo! En nu, nu kwam je wéér in de stal. Jou klei-ne aapl Dat måg niet. Nóóit! . . . En nu ben je al-le-bei je klom-pen kwijt. Net goed! Ei-gen schuld! . . . Maak dat je weg-komt! De stal uit; de tuin uit! En pas op, als ik je hier wéér vind; — pàs opl"

Toen, — och, dat ar-me jon-ge-tje! Het vloog weg.

De stal uit, de tuin door, de weg op. Hij snik-te nog van bang-heid en ver-driet. En de klomp-jes? . . .

Hij had er niet één.

O, en als moe-der nou thuis-kwam; als va-der het hoor-de. En hij had het hem nog niet ver-teld.

O, die bur-ge-meess-ter! Die brom-merd!

Maar — dat de bur-ge-meester hem na-keek door het klei-ne raam van de stal, — dat wist het jon-ge-tje niet.

En dat de bur-ge-meester, die brom-merd, toen zo vro-lijk lach-te en zo vrien-de-lijk keek, — dat kon het jon-ge-tje he-le-máál niet den-ken.

Al-les was ver-drie-tig; — zo ver-drie-tig.

9. HET WAS EEN GE-HEIM.

Ku-no, het gro-te, zwar-te paard, was blij; — net zo blij als zijn def-ti-ge baas.

Ze gin-gen sa-men uit in de vroe-ge mor-gen. En al-le vo-gels zon-gen.

Ku-no dans-te, en hin-nik-te, en sloeg op en neer zijn zwar-te kop. Het wit-te schuim vloog er af. . . . „Kom, baas, zul-len we eens hard, héél hard, heel wild rij-den? Ik heb er zo'n zin in. . . . Ah, daar gaan we all'

Ze re-den in ga-lop naar de mo-len. De mo-len draai-de al. De ou-de mo-le-naars-vrouw zát al voor het raam o-ver de wij-de lan-den heen te kij-ken. Maar — toen zag ze de bur-ge-meester aan-ko-men; — te paard.

En ze riep: „Jan, Jan! . . . Daar komt de bur-ge-meester ànl'

De bur-ge-meester bond zijn wil-de paard vast aan een boom. „E-ven wach-ten, Ku-nol'

Ou-de Jan, de mo-le-naar, kwam haas-tig aan-lo-pen. Toen gin-gen ze sa-men naar bin-nen.

„Ha-ha-hal. . . .” De bur-ge-meester lach-te vro-lijk. Hij zag de twee klomp-jes, de twee zus-jes, sa-men op de schoor-steen staan. En aan het é-ne hing een touw. . . . „Daar zijn ze, — al-le-beil Ha-ha-hal'

Toen zei hij te-gen de ou-de mo-le-naar en zijn ou-de vrouw: „Luis-ter! Ik kom wat ver-tel-len. Ik ben Za-ter-dag ja-rig. . . . Luis-ter goedl'

Ze za-ten aan de ta-fel, — al-le drie: de bur-ge-meester en de mo-le-naar en zijn ou-de vrouw-tje.

Ze sta-ken de hoof-den dicht-bij el-kaar. En de bur-ge-mees-ter fluis-ter-de

Het was een ge-heim.

„Ja, ja, goed, — heer bur-ge-mees-ter. Ik zal er

voor zor-gen, hoor!" zei de ou-de mo-le-naar, en hij krab-bel-de zich in zijn kuif van de pret.

„Ja, ja, móói, — heer bur-ge-mees-ter. Ik zal ook hel-pen, hoor!" zei het ou-de mo-le-naars-vrouw-tje, en zij had wel wil-len dan-sen van de

pret; maar haar ou-de be-nen wa-ren zo stijf. . . .
„Ja, ja. . . . O, wat zal dat mooi zijn Za-ter-dag.”
De bur-ge-meester lach-te.
„Ha-ha-hal. . . . Kijk toch eens! Daar staan ze: twee
klomp-jes, twee zus-jes, twee sche-pen. . . . Ha-ha-
hal Zo'n klei-ne schelm!”

Hij draaf-de weer weg op zijn wil-de paard. Ku-no
dans-te en hin-nik-te en bries-te; — ook al van de
pret. Maar van het mooi-e ge-heim van de mo-len
wist hij niets. Hij was zo blij, om-dat de zon scheen
en al-le vo-gels zon-gen; — en om-dat hij zo sterk
was, en zo-veel ha-ver kreeg, en zo wild dra-ven
mocht.

De ou-de mo-le-naar stond in de deur. Hij krab-
bel-de met beï zijn han-den on-der zijn pet. Zo'n
pret had hij.

Zijn ou-de vrouw-tje zat voor het raam. Ze keek
niet eens o-ver de wij-de lan-den heen. Ze keek de
bur-ge-meester na, zo-ver ze hem zien kon. Ze zei
zacht: „Een bes-te man! Een bra-ve man! En Za-ter-
dag is hij ja-rig. . . . En die klei-ne schelm? Die klei-
ne aap? Die klei-ne, dom-me schip-per? . . . Ha-
ha-hal!”

★

Toen — die dag — werd het druk op de mo-len.
De ou-de mo-le-naar haal-de een zak meel uit de

schuur; — het mooi-ste, het wit-ste, het bes-te meel,
dat hij had. . . . „Ja, ja. 't Moet lek-ker zijn!"
Hij krab-bel-de zijn haar.

Het ou-de vrouw-tje had wel drie-maal haar han-
den ge-was-sen. Die moes-ten schoon zijn; want zij
zou ook mee-hel-pen.

En toen kwam er een wa-gen met een paard uit het
dorp naar de mo-len. De man van de wa-gen bracht
al-le-maal pa-pie-ren zak-ken op de mo-len, en
klei-ne kis-ten en fles-sen.

Maar — waar-òm dat was?

Dàt wis-ten de bur-ge-mees-ter en de ou-de mo-le-
naar en zijn ou-de vrouw-tje al-leen.

Het was een ge-heim.

10. FEEST!

En toen het Za-ter-dag was. . . .

Toen da-ver-de het dorp van de pret.

En al-le school-kin-de-ren maak-ten een op-tocht.
De juf-frouw, met de klei-nen, liep vóór-aan. De
mees-ter, met de gro-ten, àch-ter-aan. . . . En één
gro-te jon-gen — rom-bom-bom! — ging voor-uit
en sloeg de trom; en drie an-de-re jon-gens speel-
den op de mond-har-mo-ni-ca.

Dat was de mu-ziek.

In de eer-ste rij liep het jon-ge-tje Wim, vlak naast de juf-frouw.

Hij kreeg een beet-je een kleur, want — de bur-ge-meester stond op de stoep van zijn mooi-e huis. De bur-ge-meester keek naar de vro-lij-ke kin-de-ren en hij lach-te. En al die vro-lij-ke kin-de-ren keken naar hem, en lach-ten ook, en rie-pen: „Hoe-ral” Dat be-te-ken-de: „We fe-li-ci-te-ren u met uw ver-jaar-dag!”

O, maar als de bur-ge-meester nu ook naar het jon-ge-tje Wim keek. . . .

Ja, het jon-ge-tje kreeg een kleur. En hij riep maar heel zacht-jes: „Hoe-ral”

En toen — toen ging het 't dorp uit, de brug o-ver, de weg op. . . .

Waar-heen?

Naar. . . . de *mo-len!*

En al de kin-ders zon-gen en joel-den; en de muziek speel-de; — en de ro-de kleur van het jon-ge-tje was al lang weg-ge-zakt.

En toen ze *dicht-bij* de mo-len kwa-men. . . .

„Ruik 'es! Ruik 'es! Zo lek-ker! Hè, wat lekker!” En al de neu-zen gin-gen in de hoog-te, en al de o-gen straal-den. . . . „Ruik 'es!”

En toen ze *vlak-bij* de mo-len kwa-men. . . .

Heer-lijkl Heer-lijkl. . . . Hè, zo heer-lijkl

O-lie-bol-len! . . . O-lie-bol-len!"

De ou-de mo-le-naar glom. Hij glom van de o-lie en van de pret. En hij bak-te, hij bak-te maar. . . . De goe-de, gou-den o-lie uit de fles-sen damp-te in de gro-te kook-pot, die op het gras-veld stond. De bol-le-tjes gin-gen er wit in, ze kwa-men er uit glan-zend als goud.

Die bol-le-tjes wa-ren van het mooi-ste, het wit-ste, het bes-te meel, dat de mo-le-naar had. En de ou-de mo-le-naars-vrouw met haar scho-ne han-den had er kren-ten en ro-zij-nen en su-ka-de uit de klei-ne kist-jes door-ge-roerd; — en lek-ke-re, klei-ne stuk-jes ap-pel. . . . Heer-lijk! Hè, zo heer-lijk!

Het ou-de vrouw-tje zat voor het o-pen raam; maar ze keek he-le-máál niet o-ver de wij-de lan-den heen; — ze keek naar al die vro-lij-ke kin-ders. En ze lach-te, ze knik-te maar. . . . „Bes-te kin-ders! Bra-ve kin-ders!“ . . . Ze glom óók; — niet van de o-lie; maar wel van de pret.

Op het gras-veld moch-ten ze zit-ten gaan, àl de kin-ders; — in een gro-te kring.

En de veld-wach-ter kwam. Hij stond in het mid-den. Hij keek erg don-ker; maar hij meen-de het niet.

En toen — toen be-gon het feest, het feest van de o-lie-bol-len, om-dat de bur-ge-meester ja-rig was. . . . Smul-len maar! Smul-len maar! Hoe-ral

Het jon-ge-tje Wim zat naast de juf-frouw.

De mo-le-naar bak-te; de veld-wach-ter bracht de bol-len rond op een gro-te schaal; — dik-ke, wit-te sui-ker er op. . . . En 't rook zo lek-ker en 't smaak-te zo fijn. En er kwa-men nõg meer o-lie-bol-len uit de pot; al maar méér; scha-len vol.

Het jon-ge-tje Wim smul-de mee. . . . Maar hij moest ook den-ken aan 't klomp-je, dat de mo-le-naar ge-hou-den had. Waar wàs het klomp-je nou? Zou het in de mo-len zijn? Of in het huis-je náást de mo-len, waar de vrouw zat voor het raam? Of in de schuur mis-schien? . . . Hij wist het niet. En Bep-

pie had geen klomp-jes meer.

Hij had straf ge-had, toen moe-der thuis-kwam van de reis; hij mocht in twee da-gen niet bui-ten spe-len. . . . Ja, en de veld-wach-ter was bij moe-der ge-ko-men. O, Wim was zo bang ge-weest, want de veld-wach-ter hoor-de bij de bur-ge-meester. Maar wat de veld-wach-ter aan moe-der ver-teld had, — dät wist Wim niet. En zo raarl. . . . De veld-wach-ter had ge-la-chen. En moe-der had ook ge-la-chen. Moe-der had ge-zegd: „Goed, veld-wach-ter, goed! . . . Doe maar met hem, wat je wilt. . . .” Ja, raar was dat! Wim be-greep het niet. En nu, op

't o-lie-bol-len-feest, moest hij toch tel-kens met een bang oog-je naar die veld-wach-ter kij-ken.
Maar de bol-len wa-ren zo lek-ker! Hij ver-gat de veld-wach-ter weer; en het klomp-je ook.

„Kijk 'es! Kijk 'es!” rie-pen op-eens de jon-gens. . . .
„Hoe-ral Hoe-ral”

Daar kwam de bur-ge-meester zèlf aan-rij-den op zijn gro-te, zwar-te paard.
En hij zwaai-de al met zijn hoed.

11. „WIJD O-PEN JE ZAKI!”

Ku-no, het paard, sloeg wild met zijn staart. Hij sloeg de vlie-ge-n weg. Hij wou ook wel al die kin-ders weg-slaan. . . . „Boeh! Wat een druk-te-ma-ker-s! Kom, baas, la-ten we maar gauw door-dra-ven, zo lek-ker wild door-dra-ven, hè?”

Maar Ku-no werd aan een boom vast-ge-bon-den. Toen pro-beer-de hij maar een lek-ker hap-je gras te snap-pen.

De bur-ge-me-s-ter kwam in de kring en al de kin-ders juich-ten.

„Hoe-ra! Hoe-ra!” Dat be-te-ken-de: „Ze zijn zo lek-ker, zo lèk-ker!”

De bur-ge-me-s-ter ging op een om-ge-keer-de em-mer zit-ten. Hij smul-de van de lek-ke-re bol-le-tjes mee.

Toen stond hij op. Hij zei: „Veld-wach-ter, de zak!”
En wat ge-beur-de toen?

De veld-wach-ter ging pa-pie-ren zak-ken uit-de-len aan al-le kin-de-ren. De juf-frouw en de mees-ter kre-gen er ook een.

Waar-òm?

Ah! Heer-lijk! Ze be-gre-pen het al. Ze kre-gen ook nog een paar lek-ke-re bol-len mee naar huis. Heer-lijk!

De veld-wach-ter ging het huis-je naast de mo-len bin-nen.

Waar-om?

Dat be-gre-pen ze *niet*. Maar ze dach-ten aan de veld-wach-ter niet meer; — ze dach-ten al-leen aan de lek-ke-re bol-len, die in de pa-pie-ren zak zou-den rol-len.

Het jon-ge-tje, dat naast de juf-frouw zit, mag het eerst ko-men. Dat is Wim.

Al-le kin-ders kij-ken. Hij mag ko-men voor het o-pen raam, waar de vrien-de-lij-ke, ou-de mo-le-naars-vrouw zit. Ze heeft in de ka-mer een ta-fel vol o-lie-bol-len. Een ho-ge berg van o-lie-bol-len. Zij zal de bol-le-tjes in de pa-pie-ren zak tel-len.

Ze lacht; — ze glimt van de pret; — ze ver-geet haar stij-ve be-nen.

Kijkl. . . . Daar staat het jon-ge-tje Wim. Zijn o-gen schit-te-ren; hij houdt de zak o-pen met beï zijn han-den.

Máár! . . . Arm jon-ge-tje Wim!

De bur-ge-meester komt ook naar het raam. De bur-ge-meester zegt: „Ah, klei-ne schelm; — ik kèn joul. . . .”

Wim schrikt. Hij krijgt een heel ro-de kleur.

„En jij wilt ook wat mee naar huis ne-men?”

„Ja, ja,” zegt Wim zacht.

„Voor je klei-ne zus? Houd jij veel van je klei-ne zus?”

„Ja, ja,” knikt Wim. Maar hij is zo ver-le-gen. Hij buigt zijn hoofd. . . . Die bur-ge-meester weet alles van Bep-pie.

„Houd de zak goed o-pen, hoor! . . . Wijd o-pen; — met beï je han-den!”

Daar staat Wim vlak-bij het raam, het hoofd ge-bo-gen; — wijd o-pen de zak. . . .

En dan, — dãn. . . .!

Plof!

Daar valt van bo-ven — vlak langs het jon-ge-tje zijn neus — iets wits, iets ronds, iets hards. . . . Het ploft in de zak.

Het jon-ge-tje schrikt. De zak beeft in zijn han-den. Hij wil naar om-hoog kijken; mää. . . .

Bonk!

Daar valt van bo-ven — vlak langs zijn neus — alweer iets wits, iets ronds, iets hards. . . . Het bonkt in de zak, bo-ven-op het an-de-re.

Dat ar-me jon-ge-tje Wim! De zak glipt uit zijn han-den, valt voor zijn 'oe-ten, — met dat wit-te, dat ron-de, dat har-de er in. De zak flap-t dicht: hij kan nòg niet zien, wat er in zit. Hij kijkt bang om-hoog; maar hij ziet niets. . . . niets. . . .

Maar al de àn-de-re kin-de-ren, de juf-frouw en de mees-ter, de bur-ge-mees-ter en de mo-le-naar en 't vrien-de-lij-ke vrouw-tje voor 't raam, — o, ze la-chen, ze joe-len, ze scha-te-ren het uit om Wim, om de ge-schrok-ken Wim, die zo bang kijkt, die zo raar kijkt. . . . „Ha-ha-ha! Wim! Lek-ke-re bol-le-tjes, Wim! Ha-ha-ha!”

Zij, — zij àl-le-maal — zij heb-ben iets ge-zien, dat Wim niet zag. Zij heb-ben ge-zien, dat er bo-ven het raam van de mo-le-naars-vrouw een luik-je o-pen-ging, — dat de veld-wach-ter er uit-keek, — dat hij, héél vlug, twee wit-te, ron-de, har-de din-ge-n val-len liet, — ze liet neer-plof-fen net in de zak van Wim. En dat hij weer gauw naar bin-nen wip-te, en het luik-je sloot.

En die din-ge-n? Dat wa-ren, — dat wa-ren de. . . .

O, de ra-re, ban-ge Wim! En hij wist het niet.

De bur-ge-mees-ter lach-te: „Pak jij je zak eens uit, klei-ne schelm!”

Wim pak-te de zak. Wim keek. . . .

De. . . .? De klomp-jes! De klomp-jes van 'Bep-pie, — al-le-bei.

De kin-ders joel-den, ze ke-ken met gro-te o-gen.
De mo-le-naars-vrouw zei: „Zet je klomp-jes maar zo-lang in 't gras. En kom maar hier met je zak....”
Toen kreeg Wim tòch bol-le-tjes. Géén wit-te, ron-de, har-de; — maar èch-te bol-le-tjes, zacht en bruin, en glan-zend als goud.

Hij kreeg er vier. Voor thuis. Voor al-le-maal één.
Toen moch-ten ook de an-de-ren ko-men bij het raam; bij de berg van o-lie-bol-len. . . . Heer-lijkl

En toen, — toen trok de op-tocht met al de o-lie-bol-len-zak-ken weer naar het dorp; — de mu-ziek voor-op.

En naast de juf-frouw, vóór-aan, liep het jon-ge-tje Wim.

Zijn o-gen schit-ter-den; zijn wan-gen gloei-den.
De zak met de bol-len droeg hij voor zijn buik. De klomp-jes droeg hij on-der de arm; — on-der el-ke arm één. En aan het é-ne klomp-je hing nòg het touw.

En zo, — zó zijn de klomp-jes tòch weer thuis-ge-ko-men; — tòch weer bij Bep-pie.

12. TOEN HET A-VOND WAS GE-WOR-DEN.

Die dag — in de a-vond — za-ten de ou-de mo-le-naar en zijn ou-de vrouw-tje aan de ta-fel. Ze wa-ren moe van al die druk-te. Ze wa-ren ook al zo oud; maar ze had-den nòg pret.

„Och, nog toel! Die bur-ge-meester, — dàt is een grap-pen-ma-ker. Die heeft al-les be-dacht; die heeft al-les be-taald,” zei het ou-de vrouw-tje. . . . „En wat een mooi ge-heim was dat: Eérst van de o-lie-bol-len, en toen van de klomp-jes in de zak.

Ha-hal”

„Nou,” zei de mo-le-naar. „En de veld-wach-ter deed het zo vlug. Ha-hal”

„Och, nog toel. . . . En al die kin-ders! Die bes-te, bra-ve kin-ders! Maar nou heb ik nòg niet het kind-je van de klomp-jes ge-zien. Dat is jam-mer.”

„Ja, dat is jam-mer,” zei de mo-le-naar. „Ja, want van haar was het klomp-je, dat op 't wa-ter dreef. . . .”

Die dag — in de a-vond — zat va-der zijn pijp-je te ro-ken op de bank voor het huis. Hij had zijn lek-ke-re o-lie-bol al op.

Toen kwam de veld-wach-ter voor-bij.

Hij zei: „Wat 'n feest! Wat 'n feest!”

En va-der zei ook: „Wat 'n feest! Wat 'n feest!Ja, en wij wis-ten al-les. Je had al-les aan moe-der ver-teld. Maar we heb-ben 't niet ver-klapt,

hoor! Wim wist er niets van; — die klei-ne aap."

De veld-wach-ter zei: „En wat heb-ben we hem mooi ge-fopt, hè? Klom-pen in een pa-pie-ren zak! Ha-ha-ha! . . . En 't luk-te zo goed. De bur-ge-meester had al-les be-dacht."

„Ja, ja," zei va-der. „'t Is een bes-te bur-ge-meester, hoor! Hij kijkt streng; maar hij heeft een goed hart."

Moe-der kwam ook mee-bab-be-len en mee-la-chen... „Wat een mooi-e grap was dat!" zei ze. „En nou ga ik ook eens naar de mo-len. Ik ga die goe-de, ou-de men-sen be-dan-ken. En dan neem ik Bep-pie mee. Op haar klomp-jes. Want van haar was 't klomp-je, dat op 't wa-ter dreef. . . ."

Die dag — in de a-vond — a-ten al-le va-ders en moe-ders van het dorp ook een lek-ke-re o-lie-bol. Die had-den hun kin-ders mee-ge-bracht in de zak. Ku-no, 't wil-de, zwar-te paard, lust-te geen o-lie-bol-len. Hij smul-de van de ha-ver. En toen hij sla-pen ging, kwam zijn klei-ne vrend, 't muis-je, ook zijn buik-je dik e-ten.

Maar zo'n mooi-e wieg om in te sla-pen, zo'n gro-te, hou-ten wieg met een dak er op, had het muis-je niet meer. Waar die mooi-e wieg ge-ble-ven was, wist het muis-je niet. Toen kroop het maar lek-ker weg in een don-ker hoek-je van de ruif. Dat was ook goed.

Die dag — in de a-vond — zat een jon-ge-tje op zijn knie-en voor zijn bed; — zijn han-den sa-men, zijn o-gen dicht. . . . En hij was zo blij!
Hij had zijn a-vond-ge-bed op-ge-zegd. Hij fluis-

ter-de ook: „O, lie-ve Heer, ik ben zo blij! Ik. . . . ik was de schuld van de klomp-jes. En nu zijn de klomp-jes toch te-rug. Ik ben zo blij!”
Hij kroop in bed. Hij hoor-de, door het o-pen raam heen, va-der en moe-der pra-ten met de veld-wach-

ter. Wát zij praat-ten, ver-stond hij niet; maar ze lach-ten, ze wa-ren óók blij. . . .

En ze wa-ren hé-le-maal niet kwaad meer op hem. En voor de bur-ge-meester was hij óók niet meer bang.

Al die bang-heid was wèg uit zijn hart.

Diep dook hij weg on-der de de-kens.

Wéér va-ren gaan? . . . Va-ren gaan met de klomp-jes van Bep-pie? Neen, hoor! Nooit, nóit meer!

Toen kwam de slaap.

Toen toch, heel e-ven nog, zag hij, — maar 't was niet ècht meer — *het klomp-je, dat op 't wa-ter dreef. . . .*

Van W. G. VAN DE HULST verschenen bij de uitgever dezes:

Jaap Holm en z'n vrienden	14e druk
Ouwe Bram	13e "
Willem Wijcherts	9e "
Zo'n vreemde jongen	9e "
Peerke en z'n kameraden	9e "
Gerdientje	9e "
Om twee schitteroogjes	10e "
Wout de scheepsjongen	6e "
Van een klein meisje en een grote klok	9e "
Er op of er onder	8e "
Het gat in de heg	9e "
Een held!	8e "
Ergens in de wijde wereld	5e "
Hans in 't bos	6e "
Rozemarijntje	9e "
Rozemarijntje naar school	11e "
Rozemarijntje en Rooie Pier	5e "
Rozemarijntje en de zwarte jongen	2e "
Het karretje	4e "
Jantje van de Schoitenhoeve	5e "
Thijs en Thor	6e "
De gedroogde appeltjes	2e "
Van de Hulst-prenten	

VOOR ONZE KLEINEN:

Fik	12e "
Van Bob en Bep en Brammetje	10e "
„Allemaal katjes!"	9e "
Van de boze koster	11e "
Het huisje in de sneeuw	11e "
Van drie domme zusjes	7e "
Bruun, de beer!	8e "
„Zo'n griezelig beest!"	6e "
Het wegje in het koren	9e "
Grote Bertus en kleine Bertus	5e "
De wilde jagers	5e "
Anneke en de sik	6e "
Het plekje dat niemand wist	5e "
Kareltje	4e "
Het kerstfeest van twee domme kindertjes	4e "
Het zwarte poesje	2e "
Het klompje, dat op 't water dreef	3e "
Annelies	1e "

VOOR OUDEREN:

Stille dingen	5e "
Om het kind	2e "
Zeven Kerstvertellingen	2e "
Het vertellen. Brochure	3e "